

[Kirsten Jacobsen]

nets tilsynsforpligtelse. Det håber jeg at vi får rettet op på i udvalget.

Jeg ved ikke rigtig, om jeg vil spørge, hvad det er, der har forandret sig siden den 20. maj. Nej, det tror jeg ikke jeg vil, for det er nok ikke andet, end at regeringen nu har fået sit navn på forslaget.

Jeg vil derimod sige noget andet, og det er, at Fremskridtspartiet føler dette her som noget naturligt, men der er andre problemer i realkreditsystemet og i realkreditloven i dag, som vi hellere burde se på, og som vi må se på under udvalgsarbejdet.

Det er vel et spørgsmål, om det realkreditsystem, som vi jo har prist mere eller mindre lødigt, overhovedet eksisterer i praksis i dag eller vi må gøre noget for at lave det til et system, der giver lån i mursten. Hvis det er sådan, at kreditforeningerne vil til at belåne på samme måde som bankerne, så bortfalder efter min mening begrundelsen for, at de skal have særlig favorable vilkår.

Og må jeg så godt her advare imod det, som vi har hørt ved enhver given lejlighed, når regeringen fattes penge, når København skal udvides, og når der skal bygges Storebæltsbro osv.: at nu skal kreditforeningerne altså også ud at finansiere disse offentlige anlægsprojekter. Jeg vil gerne annoncere allerede nu, for at man ikke skal få den slags kreative ideer og blive ved med at diskutere, hvorvidt de er dækket af loven eller ej, at Fremskridtspartiet senere vil fremsætte ændringsforslag, som tydeliggør, at dette formål ikke er indeholdt i realkreditloven.

Dernæst vil jeg sige, at vi føler det naturligt, at det bliver præciseret, at når Finanstilsynet kommer med et påbud, så skal det efterkommes, men jeg står tilbage med en lille mistanke om, at når man føler, at det må præciseres nu, kan det være, fordi den sag, vi har kørende i øjeblikket, måske ikke bare skyldes uvilje i en bestemt kreditforening, men måske skyldes, at Boligministeriet ikke har lavet disse her paragraffer særlig godt. Hvis det er tilfældet, så lad os da endelig få slået fast, at når et lån er krævet nedbragt, skal det nedbringes, og så skal man altså ikke føre alle mulige retssager.

Vi vil gerne se på de tekniske detaljer i udvalget – og i øvrigt glæder vi os over, at Fremskridtspartiet endelig får et forslag vedtaget.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg var nærmest blevet skuffet, hvis der ikke var kommet en bemærkning fra fru Kirsten Jacobsen. Det plejer der altid at gøre, og det gjorde der også denne gang. Det får mig til at tage ordet, fordi jeg er nødt til at korrigere fru Kirsten Jacobsens erindring om min ordførertale fra foråret 1992, da vi behandlede realkreditloven.

Allerede ved behandlingen af den sidste liberalisering, i foråret, nævnte jeg, at målet for Det Konservative Folkeparti var en fuldstændig liberalisering af den daværende lov, og at vi på det tidspunkt kun behandlede et skridt på vejen. Jeg nævnte også, at jeg håbede, vi allerede i denne folketingssamling kunne komme endnu et skridt videre. Det kan altså ikke være helt nyt for fru Kirsten Jacobsen, at det har været regeringspartiernes ønske hele tiden, at vi skulle videre, og at det kun var et enkelt skridt, vi tog dengang.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg skal da medgive fru Pernille Sams, at det er korrekt, at man gav udtryk for, at man engang gerne ville komme frem til det, Fremskridtspartiet på det tidspunkt havde foreslået. Men nu kan jeg så stille det spørgsmål, som jeg ikke ville stille før: Hvad er det, der har gjort situationen så forskellig, at der nu ikke er noget i vejen for at ødelægge samfundsøkonomien eller handelsbalancen? Hvad er der blevet af alle de statsfinansielle betænkeligheder, som blev bragt til torvs som begrundelse for at stemme imod nøjagtig det samme forslag, som regeringen nu har fremsat?

Der står i fremsættelsestalen, at man fremsætter forslaget, fordi det vil øge beskæftigelsen. Det sagde Fremskridtspartiet i maj. Man fremsætter det, fordi det vil give et øget privatforbrug, og det kan samfundsøkonomien godt bære. Det sagde Fremskridtspartiet i maj. Og endelig siger man, at det vil gøre op med ægtefællehandlerne. Det sagde Fremskridtspartiet også i maj.

Hvad er det, som nu er så forskelligt fra den situation, vi havde den 20. maj, da fru Pernille Sams stemte imod det forslag, som fru Pernille Sams i dag anbefaler Tingets medlemmer at stemme for?